ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 6ης Ιουλίου 1995 *

Στην υπόθεση T-572/93,

Οδηγήτρια ΑΑΕ, ανώνυμη αλιευτική εταιρία με έδρα την Αθήνα, εκπροσωπούμενη από τους Επαμεινώνδα Μαριά, Γεώργιο Κ. Στεφανάκη και Αναστασία Χατζητζανή, δικηγόρους Αθηνών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη δικηγόρο Αικατερίνη Thill-Καμιτάκη, 17, boulevard Royal,

ενάγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπουμένου από τον John Carbery, νομικό σύμβουλο, και τη Σοφία Κυριακοπούλου, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Bruno Eynard, διευθυντή της Διευθύνσεως Νομικών Υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

και

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον Ξενοφώντα Α. Γιαταγάνα, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

εναγομένων,

που έχει ως αντικείμενο αγωγή αποζημιώσεως δυνάμει του άρθρου 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. L. Cruz Vilaça, Πρόεδρο, H. Kirschner και A. Καλογερόπουλο, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 21ης Φεβρουαρίου 1995,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Η παρούσα δίκη είναι απόρροια διαφοράς μεταξύ της Δημοκρατίας της Σενεγάλης (στο εξής: Σενεγάλη) και της Δημοκρατίας της Γουϊνέας-Μπισάου (στο εξής: Γουϊνέα-Μπισάου) σχετικά με την ακριβή οριοθέτηση των θαλασσίων ζωνών τους. Η διαφορά ανέκυψε λόγω διαφορετικής ερμηνείας μιας μεθοριακής συμφωνίας που είχαν συνάψει το 1960, ήτοι πριν από την ανεξαρτησία των ανωτέρω κρατών, η Γαλλική Δημοκρατία και η Πορτογαλική Δημοκρατία.

2 Το 1985 τα εμπλεκόμενα στη διαφορά αυτή μέρη συμφώνησαν να την υποβάλουν σε διαιτησία. Η διαιτητική απόφαση εκδόθηκε στις 31 Ιουλίου 1989.

3 Στις 2 Αυγούστου 1989, η Γουϊνέα-Μπισάου αμφισβήτησε, με έγγραφη ανακοίνωση, τη διαιτητική απόφαση και γνωστοποίησε την πρόθεσή της να προσφύγει και πάλι στη δικαιοσύνη. Η Κυβέρνηση της Γουϊνέας-Μπισάου προέβη και στην ακόλουθη δήλωση «(...) η Γουϊνέα-Μπισάου, μεριμνώντας για την κατοχύρωση των δικαιωμάτων του λαού της, προτίθεται να έχει έντονη παρουσία στην περιοχή με σκοπό την εκμετάλλευση των βιολογικών πόρων της και δεν πρόκειται να δεχθεί οποιαδήποτε παρακώλυση της εκμεταλλεύσεως αυτής και του ελέγχου της εκ μέρους των αρμοδίων αρχών». Η ανωτέρω δήλωση και η ανακοίνωση της 2ας Αυγούστου 1989 διαβιβάστηκαν στις 14 Αυγούστου 1989 στα υπουργεία εξωτερικών των κρατών μελών, στο Συμβούλιο και στην Επιτροπή.

4 Στη συνέχεια, η Γουϊνέα-Μπισάου προσέφυγε στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης (στο εξής: ΔΔ) και ζήτησε τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων. Με διάταξη του ΔΔ της 2ας Μαρτίου 1990, η εν λόγω αίτηση απορρίφθηκε. Με απόφαση

της 12ης Νοεμβρίου 1991 το ΔΔ επικύρωσε τη διαιτητική απόφαση. Κατόπιν αυτού, οι αρχές της Γουϊνέας-Μπισάου αποφάσισαν να προσφύγουν στο ΔΔ προκειμένου να επιληφθεί της ουσίας της διαφοράς. Εξ όσων γνωρίζει η Επιτροπή, η διαδικασία αυτή δεν έχει περατωθεί εισέτι.

5 Εν τω μεταξύ, στις 15 Ιουνίου 1979, η Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (στο εξής: ΕΟΚ) συνήψε με την Κυβέρνηση της Σενεγάλης συμφωνία περί αλιείας στα ανοικτά των ακτών της Σενεγάλης. Η εν λόγω συμφωνία εγκρίθηκε εξ ονόματος της ΕΟΚ με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2212/80 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1980, περί συνάψεως συμφωνίας μεταξύ της Κυβερνήσεως της Δημοκρατίας της Σενεγάλης και της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας περί αλιείας στα ανοικτά των ακτών της Σενεγάλης, καθώς και περί του πρωτοκόλλου και της ανταλλαγής επιστολών που αναφέρονται στη συμφωνία αυτή (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/021, σ. 126).

6 Το αντικείμενο της συμφωνίας ορίζεται στο άρθρο 1 αυτής: πρόκειται για τον καθορισμό των αρχών και κανόνων που θα διέπουν στο μέλλον τις προϋποθέσεις ασκήσεως αλιείας από τα σκάφη με σημαία κράτους μέλους της Κοινότητας εντός των υδάτων κυριαρχίας ή δικαιοδοσίας της Δημοκρατίας της Σενεγάλης σε θέματα αλιείας. Το άρθρο 4 της συμφωνίας ορίζει ότι η άσκηση αλιευτικών δραστηριοτήτων εντός της αλιευτικής ζώνης της Σενεγάλης εξαρτάται από την κατοχή αδείας, η οποία χορηγείται, κατόπιν αιτήσεως της Κοινότητας, από τις αρχές της Σενεγάλης. Στο παράρτημα Ι της συμφωνίας, υπό Ε, παρατίθενται οι ζώνες εντός των οποίων ισχύουν οι άδειες, σε συνάρτηση με τη φύση της δραστηριότητας και τον τύπο του σκάφους.

7 Στις 27 Φεβρουαρίου 1980, η ΕΟΚ συνήψε και με τη Γουϊνέα-Μπισάου αλιευτική συμφωνία, η οποία εγκρίθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2213/80 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1980, περί συνάψεως της συμφωνίας μεταξύ της Κυβερνήσεως της Δημοκρατίας της Γουϊνέας-Μπισάου και της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας περί της αλιείας στα ανοικτά των ακτών της Γουϊνέας-Μπισάου και περί των δύο ανταλλαγών επιστολών που αναφέρονται σ' αυτή (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/021, σ. 143).

8 Η συμφωνία με τη Σενεγάλη τροποποιήθηκε επανειλημμένως με νέες συμφωνίες μεταξύ των μερών. Στις 4 Φεβρουαρίου 1991, η ΕΟΚ συνήψε και το Συμβούλιο ενέκρινε, με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 420/91, σχετικά με τη σύναψη του πρωτοκόλλου για τον καθορισμό των αλιευτικών δικαιωμάτων και της χρηματικής αντισταθμίσεως που προβλέπει η συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Κυβερνήσεως της Δημοκρατίας της Σενεγάλης, όσον αφορά την αλιεία στα ανοικτά των ακτών της Σενεγάλης για την περίοδο από 1ης Μαΐου 1990 έως 30 Απριλίου 1992 (ΕΕ 1991, L 53, σ. 1), πρωτόκολλο, το οποίο προσαρτήθηκε στη συμφωνία με τη Σενεγάλη, για τον καθορισμό των δικαιωμάτων αλιείας και της χρηματικής αντισταθμίσεως (στο εξής: πρωτόκολλο της 4ης Φεβρουαρίου 1991). Το πρωτόκολλο εφαρμόστηκε προσωρινώς μετά από ανταλλαγή επιστολών μεταξύ των συμβαλλομένων.

9 Ομοίως, στις 25 Απριλίου 1990, η ΕΟΚ συνήψε και το Συμβούλιο ενέκρινε, με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1235/90, σχετικά με τη σύναψη πρωτοκόλλου για τον καθορισμό των δυνατοτήτων αλιείας και της χρηματικής αντισταθμίσεως που προβλέπει η συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Κυβερνήσεως της Δημοκρατίας της Γουϊνέας-Μπισάου περί της αλιείας στα ανοικτά των ακτών της Γουϊνέας-Μπισάου για την περίοδο από 16 Ιουνίου 1989 έως 15 Ιουνίου 1991 (ΕΕ 1990, L 125, σ. 1), πρωτόκολλο, το οποίο προσαρτήθηκε στη συμφωνία με τη Γουϊνέα-Μπισάου, για τον καθορισμό των δυνατοτήτων αλιείας και της χρηματικής αντισταθμίσεως (στο εξής: πρωτόκολλο της 25ης Απριλίου 1990).

10 Το άρθρο 7 του πρωτοκόλλου της 25ης Απριλίου 1990 κατήργησε το παράρτημα της συμφωνίας που συνήφθη με τη Γουϊνέα-Μπισάου και το αντικατέστησε με νέο παράρτημα, το οποίο ορίζει, υπό Κ, την ακολουθούμενη διαδικασία σε περίπτωση νηοψίας [συλλήψεως]:

«Οι αρχές της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στη Γουϊνέα-Μπισάου ενημερώνονται εντός 48 ωρών για οποιαδήποτε νηοψία [σύλληψη] αλιευτικού σκάφους με σημαία κράτους μέλους της Κοινότητας εντός της αλιευτικής ζώνης της Γουϊνέας-Μπισάου, παράλληλα δε τους υποβάλλεται συνοπτική έκθεση των περιστάσεων και λόγων που οδήγησαν σ' αυτήν.

Σε περίπτωση κατά την οποία η υπόθεση αχθεί ενώπιον της αρμοδίας δικαστικής αρχής, οι αρχές της Γουϊνέας-Μπισάου μπορούν να ορίσουν τραπεζική εγγύηση κατόπιν αιτήσεως της Κοινότητας ή του πλοιοκτήτη.

Στην περίπτωση αυτή, οι αρχές της Γουϊνέας-Μπισάου αναλαμβάνουν την υποχρέωση να ελευθερώσουν το σκάφος εντός 24 ωρών από την κατάθεση της τραπεζικής εγγυήσεως.

Η αρμόδια αρχή αποδεσμεύει την τραπεζική εγγύηση άμα τη αθωώσει του πλοιάρχου του σκάφους με δικαστική απόφαση.

Σε περίπτωση κατά την οποία ο ένας από τους συμβαλλομένους το κρίνει αναγκαίο, μπορεί να ζητήσει κατεπείγουσα διαβούλευση δυνάμει του άρθρου 10 της συμφωνίας.»

11 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η Πρεσβεία της Γουϊνέας-Μπισάου στις Βρυξέλλες διαβίβασε στις 11 Μαΐου 1990 στην Επιτροπή την υπ' αριθ. 447/CIJ/90 ρηματική διακοίνωση, προκειμένου να την «ενημερώσει σχετικά με την εξέλιξη της καταστάσεως στη θαλάσσια περιοχή έμπροσθεν των ακτών της Γουϊνέας-Μπισάου και της Σενεγάλης». Στη διακοίνωση αυτή γίνεται λόγος για νέο επεισόδιο που έλαβε χώρα στις 11 Απριλίου και για τη σύλληψη από το ναυτικό της Σενεγάλης σοβιετικού αλιευτικού σκάφους που διέθετε άδεια αλιείας εκδοθείσα από τη Γουϊνέα-Μπισάου και που αλίευε, κατά την εκδοχή της Πρεσβείας, σε μη αμφισβητούμενα ύδατα δικαιοδοσίας της Γουϊνέας-Μπισάου. Εν κατακλείδι, με τη ρηματική διακοίνωση κλήθηκε η Επιτροπή να «φέρει σε γνώση όλων, όσων θα έκρινε η ίδια σκόπιμο να πληροφορήσει, τα άκρως σοβαρά πληροφοριακά αυτά στοιχεία (...)». Η ανωτέρω διακοίνωση πρωτοκολλήθηκε στην Επιτροπή στις 28 Μαΐου 1990.

12 Στις 14 Μαΐου 1990, το υπό ελληνική σημαία αλιευτικό σκάφος Θεόδωρος Μ, το οποίο ανήκει στην ενάγουσα και είχε αποπλεύσει από τον λιμένα του Ντακάρ στις 10 Μαΐου, κατείχε δε άδεια αλιείας που του είχαν χορηγήσει οι αρχές της Σενεγάλης, συνελήφθη από περιπολικό σκάφος της Γουϊνέας-Μπισάου εντός των αμφισβητουμένων υδάτων. Μετά τη σύλληψη του σκάφους, οι αρχές

της Γουϊνέας-Μπισάου προέβησαν σε κατάσχεσή του και δήμευση του φορτίου του, αποτελουμένου από 6 περίπου τόνους αλιευμάτων, καθώς και σε κατάσχεση των ναυτιλιακών εγγράφων του πλοίου. Το Θεόδωρος Μ είχε λάβει άδεια αλιείας από το Υπουργείο Θαλασσίας Αλιείας της Σενεγάλης, όπως προβλέπουν οι διατάξεις της συμφωνίας μεταξύ Σενεγάλης και Κοινότητας. Η αίτηση για τη χορήγηση της ανωτέρω αδείας είχε υποβληθεί στις αρχές της Σενεγάλης μέσω της Επιτροπής και η άδεια είχε χορηγηθεί στο πλοίο της ενάγουσας μέσω της Αντιπροσωπείας της Επιτροπής στο Ντακάρ.

13 Ο πλοίαρχος του Θεόδωρος Μ παραπέμφθηκε ενώπιον του Λαϊκού Δικαστηρίου του Μπισάου με την κατηγορία ότι αλίευσε, χωρίς να κατέχει την απαιτούμενη προς τούτο άδεια, εντός των υδάτων κυριαρχίας της Γουϊνέας-Μπισάου. Με απόφαση της 28ης Μαΐου 1990, το Λαϊκό Δικαστήριο έκρινε ένοχο τον κατηγορούμενο πλοίαρχο και τον καταδίκασε σε χρηματική ποινή 213 519 000 pesos Γουϊνέας. Με την απόφαση διαπιστώνεται ότι ο πλοίαρχος ήταν ενήμερος της διαφοράς μεταξύ των δύο Δημοκρατιών σχετικά με τη ζώνη εντός της οποίας συνελήφθη το σκάφος. Το πλοίο ελευθερώθηκε στις 25 Ιουλίου 1990.

14 Με τηλετύπημα της 21ης Ιουνίου 1990, το ελληνικό Υπουργείο Γεωργίας, Διεύθυνση Θαλασσίας Αλιείας, συνέστησε στον ελληνικό συνεταιρισμό υπερποντίου αλιείας και στην ένωση υπερποντίου αλιείας γαρίδας να συστήσουν στα μέλη τους «να μην αλιεύουν στην εν λόγω περιοχή, η οποία διεκδικείται από τις δύο χώρες, χωρίς να έχουν εξασφαλίσει προηγουμένως άδεια αλιείας τόσο για την αιγιαλίτιδα ζώνη της Γουϊνέας-Μπισάου όσο και της Σενεγάλης».

Εξέλιξη της διαδικασίας

15 Υπό τις ανωτέρω περιστάσεις, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 6 Δεκεμβρίου 1993, η ενάγουσα άσκησε αγωγή κατά 1) της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, νομίμως εκπροσωπουμένης από τα αρμόδια θεσμικά όργανα, 2) του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και 3) της Επιτροπής

των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με αίτημα την αποκατάσταση, σύμφωνα με το άρθρο 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, της ζημίας που υπέστη από πράξεις και παραλείψεις των εναγομένων.

16 Η έγγραφη διαδικασία διεξήχθη κανονικώς. Το Πρωτοδικείο άκουσε τους διαδίκους επί του ζητήματος της παραπομπής της υποθέσεως σε τμήμα συγκείμενο εκ τριών δικαστών. Δεδομένου ότι οι διάδικοι δεν προέβαλαν αντιρρήσεις, το Πρωτοδικείο αποφάσισε την παραπομπή σε αυτό το τμήμα σύμφωνα με τα άρθρα 12, 14 και 51 του Κανονισμού Διαδικασίας του, όπως αυτός ίσχυε τότε.

17 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Πάντως, κάλεσε την ενάγουσα να απαντήσει εγγράφως και προ της επ' ακροατηρίου συζητήσεως σε ορισμένες ερωτήσεις. Η Επιτροπή κλήθηκε να προσκομίσει ένα έγγραφο.

18 Το Πρωτοδικείο άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων και τις απαντήσεις τους στις προφορικές ερωτήσεις του κατά τη συνεδρίαση της 21ης Φεβρουαρίου 1995.

Αιτήματα των διαδίκων

19 Η ενάγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κάνει δεκτή την αγωγή·

— να αναγνωρίσει, κατά το άρθρο 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, την ευθύνη της Ευρωπαϊκής Κοινότητας λόγω της ζημίας που προκάλεσε στην ενάγουσα και να την υποχρεώσει σε αποκατάστασή της, επιδικάζοντας στην ενάγουσα αποζημίωση ύψους 102 446 183 δραχμών εντόκως με επιτόκιο ύψους 24 % από την ημερομηνία καταθέσεως της αγωγής·

— να καταδικάσει τα εναγόμενα θεσμικά όργανα στα δικαστικά έξοδα.

20 Το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την αγωγή της ενάγουσας για τον λόγο ότι το Συμβούλιο, όταν συνήψε το πρωτόκολλο της 4ης Φεβρουαρίου 1991 με τη Σενεγάλη, ουδόλως ενήργησε υπαιτίως, ώστε να μπορεί να συναχθεί ότι παρέβη υπέρτερο κανόνα δικαίου αποσκοπούντα στην προστασία των ιδιωτών·

— στην απίθανη περίπτωση που το Πρωτοδικείο κρίνει ότι συντρέχει η παράβαση αυτή, το Συμβούλιο ζητεί να αναγνωριστεί ότι δεν ήταν κατάφωρη και ότι, εν πάση περιπτώσει, η ενάγουσα, μη επιδεικνύοντας σύνεση και μη μεριμνώντας να λάβει γνώση όλων των συνθηκών υπό τις οποίες τα πλοία της ασκούσαν τις δραστηριότητές τους, δεν έλαβε όλες τις αναγκαίες προφυλάξεις·

— να καταδικάσει την ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.

21 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την αγωγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

22 Το Πρωτοδικείο διόρθωσε αυτεπαγγέλτως την ταυτότητα των διαδίκων, δεδομένου ότι, δυνάμει του άρθρου 17 του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου, μόνον τα όργανα της Κοινότητας, τα οποία πρέπει να διακρίνονται από την ίδια, μπορούν να έχουν την ιδιότητα του εναγομένου στα πλαίσια αγωγής.

Επί της ουσίας

23 Προς στήριξη της αγωγής της, η ενάγουσα προβάλλει τέσσερις ισχυρισμούς, ο πρώτος των οποίων στρέφεται τόσο κατά του Συμβουλίου όσο και κατά της Επιτροπής. Σύμφωνα με τον πρώτο ισχυρισμό της ενάγουσας, υπέπεσαν σε πταίσμα η Επιτροπή κατά τη διαπραγμάτευση και το Συμβούλιο κατά τη σύναψη, κατόπιν προτάσεως της πρώτης, των πρωτοκόλλων της 25ης Απριλίου 1990 και 4ης Φεβρουαρίου 1991 με τη Γουϊνέα-Μπισάου και τη Σενεγάλη αντίστοιχα. Σύμφωνα με τον δεύτερο ισχυρισμό, η Επιτροπή παρέλειψε υπαιτίως να ενημερώσει την ενάγουσα περί της υφισταμένης μεταξύ Γουϊνέας-Μπισάου και Σενεγάλης διαφοράς. Σύμφωνα με τον τρίτο ισχυρισμό, η Επιτροπή παρέλειψε υπαιτίως να έλθει σε διαβουλεύσεις, μετά τη σύλληψη του πλοίου της ενάγουσας, με τις αρχές της Γουϊνέας-Μπισάου, κατ' εφαρμογήν του σημείου Κ του παραρτήματος του πρωτοκόλλου της 25ης Απριλίου 1990. Σύμφωνα με τον τελευταίο ισχυρισμό, η Επιτροπή παρέλειψε υπαιτίως να ζητήσει τη σύσταση τραπεζικής εγγυήσεως κατ' εφαρμογήν της ιδίας διατάξεως.

24 Η ενάγουσα ζητεί να αναγνωριστεί ότι η Ευρωπαϊκή Κοινότητα οφείλει, δυνάμει του άρθρου 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, να επανορθώσει εις ολόκληρον τη ζημία που υπέστη. Εκτιμά ότι το ύψος της ζημίας ανέρχεται

σε 102 446 183 δραχμές για τα λειτουργικά έξοδα της επί δυόμισι μήνες ακινητοποιήσεως του πλοίου, τα διαφυγόντα κέρδη και την ηθική βλάβη που υπέστη. Κατά την ενάγουσα, με δεδομένο το ύψος των επιτοκίων στην ελληνική αγορά, επιβάλλεται η καταβολή τόκων με επιτόκιο ύψους 24 % ετησίως.

Επί του πρώτου ισχυρισμού περί ευθύνης λόγω κανονιστικής πράξεως που διαπραγματεύθηκε η Επιτροπή και ενέκρινε το Συμβούλιο κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής

Επιχειρήματα των διαδίκων

25 Η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι, συνάπτοντας το πρωτόκολλο της 25ης Απριλίου 1990 με τη Γουϊνέα-Μπισάου και της 4ης Φεβρουαρίου 1991 με τη Σενεγάλη, χωρίς να λάβει υπόψη την εκκρεμούσα ενώπιον του ΔΔ διαφορά των κρατών αυτών ως προς την οριοθέτηση των θαλασσίων ζωνών τους, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υπέπεσαν σε πταίσμα, ικανό να στοιχειοθετήσει ευθύνη της Κοινότητας. Κατά την ενάγουσα, το Συμβούλιο και η Επιτροπή όφειλαν τουλάχιστον να αποκλείσουν από τις εν λόγω αλιευτικές συμφωνίες την επίδικη ζώνη εν αναμονή της εκδόσεως της οριστικής αποφάσεως του ΔΔ. Συναφώς, η ενάγουσα επικαλείται το γεγονός ότι η Δημοκρατία της Φινλανδίας και η Δημοκρατία της Εσθονίας εξήρεσαν αλιευτική ζώνη, επί της οποίας ερίζουν η τελευταία και η Δημοκρατία της Λετονίας, από αλιευτική συμφωνία που συνήψαν προσφάτως.

26 Η ενάγουσα εκθέτει ότι το Συμβούλιο και η Επιτροπή, ενεργώντας κατά πρόδηλη και σοβαρή υπέρβαση των ορίων ασκήσεως της εξουσίας τους εκτιμήσεως, παρέβησαν κατά τρόπο σοβαρό και κατάφωρο υπερτέρους κανόνες δικαίου προστατεύοντες τους ιδιώτες. Συγκεκριμένα, δεν εκπλήρωσαν την υποχρέωση που υπέχουν από τις γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου να διασφαλίζουν την ελευθερία αλιείας εντός των υδάτων τρίτων χωρών, προστατεύο-

ντας ειδικότερα την ασφάλεια δικαίου και τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των επιχειρηματιών. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η ενάγουσα διευκρίνισε ότι παραβιάστηκαν τρεις αρχές, και συγκεκριμένα η αρχή της επιμελείας και της χρηστής διοικήσεως στο πλαίσιο της συνάψεως διεθνούς συμβάσεως, η αρχή περί ασφαλείας δικαίου και η αρχή περί δικαιολογημένης εμπιστοσύνης των επιχειρηματιών, οι οποίοι νομιμοποιούνταν να ασκήσουν τις αλιευτικές δραστηριότητές τους μετά τη λήψη των αναγκαίων προς τούτο αδειών αλιείας.

27 Το Συμβούλιο φρονεί ότι, εκδίδοντας τον προαναφερθέντα κανονισμό 420/91, της 4ης Φεβρουαρίου 1991, δεν παρέβη υπέρτερο κανόνα δικαίου αποσκοπούντα στην προστασία των ιδιωτών. Συγκεκριμένα, στα πλαίσια συνάψεως αλιευτικής συμφωνίας με τρίτο κράτος, η Κοινότητα δεν έχει τη δυνατότητα να αποφανθεί επί των ορίων της κατά θάλασσα δικαιοδοσίας του, ιδίως αν υφίσταται διαφορά συναφώς μεταξύ του αντισυμβαλλομένου κράτους και άλλων κρατών, εφόσον μάλιστα πρόκειται για κράτη με τα οποία η Κοινότητα έχει επίσης συνάψει αλιευτικές συμφωνίες.

28 Κατόπιν αυτού, το Συμβούλιο φρονεί ότι άσκησε την εξουσία του εκτιμήσεως κατά τρόπο ουδόλως υπερβαίνοντα τα επιβαλλόμενα εν προκειμένω όρια. Προσθέτει ότι, αν επέμενε να αποκλειστούν οι αμφισβητούμενες θαλάσσιες ζώνες, θα ναυαγούσαν οι διαπραγματεύσεις, δεδομένου ότι η στάση του Συμβουλίου θα μπορούσε να ερμηνευθεί ως τοποθέτηση επί ζητήματος του οποίου είχε επιληφθεί το ΔΔ. Οποιαδήποτε άλλη πλην της ουδετερότητας στάση έναντι των διαφορών μεταξύ τρίτων κρατών που άπτονται θεμάτων κυριαρχίας θα εξωθούσε πιθανότατα τις τρίτες χώρες να αρνούνται τη σύναψη παρομοίων συμφωνιών με την Κοινότητα. Το γεγονός ότι τέτοιες διαφορές αποτελούν αντικείμενο διαιτησίας ή άλλης ένδικης διαδικασίας δεν αλλάζει την κατάσταση των πραγμάτων.

29 Επομένως, το Συμβούλιο φρονεί ότι, συνάπτοντας το πρωτόκολλο της 4ης Φεβρουαρίου 1991 με τη Σενεγάλη, ουδόλως παρέβη υπέρτερο κανόνα δικαίου αποσκοπούντα στην προστασία των ιδιωτών.

30 Το Συμβούλιο αμφισβητεί επίσης ότι υφίσταται άμεση αιτιώδης συνάφεια μεταξύ του ρόλου του ως νομοθέτη και των ζημιών που ισχυρίζεται ότι υπέστη η ενάγουσα. Εν πάση περιπτώσει, κατά το Συμβούλιο, η υποτιθέμενη αιτιώδης συνάφεια έπαυσε να υφίσταται λόγω της συμπεριφοράς της ιδίας της ενάγουσας, η οποία, μη μεριμνώντας να ενημερωθεί προτού αποπλεύσει από τον λιμένα του Ντακάρ για τις συνθήκες υπό τις οποίες επρόκειτο να ασκήσει τις δραστηριότητές της, όπως θα έπραττε κάθε συνετός εφοπλιστής, δεν επέδειξε σύνεση.

31 Εξάλλου, κατά το Συμβούλιο, δεν νοείται πλοίο, το οποίο αλίευε εντός των υδάτων της Σενεγάλης επί τουλάχιστον εννέα έτη κατά τον χρόνο συλλήψεώς του, να αγνοεί την ύπαρξη διαφοράς μεταξύ της Σενεγάλης και της γειτονικής Γουϊνέας-Μπισάου ως προς την οριοθέτηση των υδάτων τους. Συγκεκριμένα, η εν λόγω διαφορά ήταν παγκοίνως γνωστή λόγω της δημοσιότητας που είχε δοθεί στις συλλήψεις αλιευτικών εντός των αμφισβητουμένων υδάτων· κατά τον χρόνο συλλήψεως του Θεόδωρος Μ, τουλάχιστον δεκατέσσερα μέλη του πληρώματος και ένας παρατηρητής από τη Σενεγάλη ευρίσκοντο επί του πλοίου. Τέλος, όπως προκύπτει σαφέστατα από την απόφαση του Λαϊκού Δικαστήριου του Μπισάου, της 28ης Μαΐου 1990, ο πλοίαρχος ήταν ενήμερος της υφισταμένης διαφοράς.

32 Η Επιτροπή διευκρινίζει ότι η οριοθέτηση της αλιευτικής ζώνης της Σενεγάλης αποτελεί αντικείμενο του άρθρου 1 της συμφωνίας μεταξύ της Κοινότητας και της Σενεγάλης και ότι αυτή συνάδει προς τη Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για το δίκαιο της θάλασσας του 1982. Η διατύπωση της ανωτέρω συμφωνίας αντιστοιχεί, κατά την άποψη της Επιτροπής, προς εκείνη όλων των αλιευτικών συμφωνιών που συνάπτει η Κοινότητα και έτσι αποφεύγεται η ανάμιξη σε διαφορά ως προς την οριοθέτηση των θαλασσίων ζωνών των εμπλεκομένων κρατών. Οποιαδήποτε άλλη διατύπωση θα υπεισερχόταν κατ' ανάγκη στο ζήτημα της οριοθετήσεως των θαλασσίων ζωνών των εν λόγω κρατών και θα εξέφευγε, συνακόλουθα, του πεδίου των κοινοτικών αρμοδιοτήτων, ερμηνευόμενη δικαίως από τα ενδιαφερόμενα κράτη ως ανάμιξη στις εσωτερικές υποθέσεις τους.

33 Η Επιτροπή υποστηρίζει περαιτέρω ότι η διαφορά μεταξύ Σενεγάλης και Γουϊνέας-Μπισάου, η οποία ανέκυψε το 1960 και αποτέλεσε αντικείμενο διαιτητικών και δικαστικών αποφάσεων, ήταν γνωστή σε όλους τους ενδιαφερομέ-

νους. Επομένως, δεν δικαιολογούνταν άγνοιά της εκ μέρους επιμελών επιχειρηματιών που ασκούσαν τις αλιευτικές δραστηριότητές τους στα ύδατα αυτά από το 1981 σχεδόν αδιαλείπτως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

34 Το άρθρο 215, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ορίζει ότι σε θέματα εξωσυμβατικής ευθύνης η Κοινότητα υποχρεούται, σύμφωνα με τις γενικές αρχές του δικαίου που είναι κοινές στα δίκαια των κρατών μελών, να αποκαθιστά τις ζημίες που προξενούν τα όργανά της κατά την άσκηση των καθηκόντων τους. Όταν πρόκειται για κανονιστικές πράξεις που συνεπάγονται επιλογές οικονομικής πολιτικής, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, ευθύνη της Κοινότητας θεμελιώνεται μόνον αν συντρέχει κατάφωρη παραβίαση υπερτέρου κανόνα δικαίου προστατεύοντος τους ιδιώτες (βλ. ιδίως τις αποφάσεις της 25ης Μαΐου 1978 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 83/76 και 94/76, 4/77, 15/77 και 40/77, Bayerische HNL κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1978, σ. 381, σκέψεις 4 έως 6, και της 19ης Μαΐου 1992 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-104/89 και C-37/90, Mulder κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-3061, σκέψη 12). Ειδικότερα, όταν πρόκειται για κανονιστική πράξη όπως η επίδικη, η οποία χαρακτηρίζεται από την άσκηση ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως, αναγκαίας για την εφαρμογή της κοινής γεωργικής πολιτικής, ευθύνη της Κοινότητας θεμελιώνεται μόνον αν το οικείο όργανο υπερέβη, προδήλως και σοβαρώς, τα όρια ασκήσεως των εξουσιών του (βλ. προαναφερθείσα απόφαση στην υπόθεση Bayerische HNL κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 6).

35 Επίσης κατά τη νομολογία, οι παραλείψεις των κοινοτικών οργάνων συνεπάγονται ευθύνη της Κοινότητας μόνον εφόσον τα όργανα παρέβησαν νόμιμη υποχρέωσή τους να δράσουν σύμφωνα με κοινοτική διάταξη (βλ., επί παραδείγματι, την απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Σεπτεμβρίου 1994 στην υπόθεση C-146/91, ΚΥΔΕΠ κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-4199, σκέψη 58). Επομένως, πρέπει να εξεταστεί αν στη συγκεκριμένη περίπτωση τα εναγόμενα όργανα παρέβησαν την υποχρέωσή τους να συμπεριλάβουν στις σχετικές συμφωνίες ρήτρα αφορώσα την αμφισβητούμενη μεταξύ των δύο Δημοκρατιών αλιευτική ζώνη.

Συναφώς, υπογραμμίζεται ότι, λαμβανομένης υπόψη της διακριτικής εξουσίας του Συμβουλίου στα πλαίσια της εφαρμογής της κοινής γεωργικής πολιτικής, ο ασκούμενος από τον κοινοτικό δικαστή έλεγχος πρέπει να περιορίζεται στο αν το επίδικο μέτρο πάσχει από προφανή πλάνη ή κατάχρηση εξουσίας ή αν η οικεία αρχή υπερέβη προδήλως τα όρια της εξουσίας της εκτιμήσεως (βλ., επί παραδείγματι, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Νοεμβρίου 1990 στην υπόθεση C-331/88, Fedesa κ.λπ., Συλλογή 1990, σ. I-4023, σκέψη 8, και της 5ης Οκτωβρίου 1994 στην υπόθεση C-280/93, Γερμανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-4973, σκέψη 90). Επιπλέον, πρέπει να διευκρινιστεί ότι στον τομέα αυτόν μόνον η πρόδηλη αλυσιτέλεια — σε σχέση με τον επιδιωκόμενο από το αρμόδιο όργανο στόχο — ενός μέτρου μπορεί να θίξει τη νομιμότητά του (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1989 στην υπόθεση 265/87, Schräder, Συλλογή 1989, σ. 2237, σκέψεις 21 και 22).

37 Εν προκειμένω, ο κοινοτικός νομοθέτης έκρινε, στα πλαίσια ασκήσεως των αρμοδιοτήτων που του ανέθεσαν τα άρθρα 43 και 228 της Συνθήκης, ότι ήταν προς το συμφέρον της Κοινότητας να διαπραγματευθεί και εγκρίνει την αλιευτική συμφωνία που συνήφθη μεταξύ της Κοινότητας και της Σενεγάλης.

38 Όσον αφορά το περιεχόμενο της συμφωνίας, υπογραμμίζεται ότι, στον τομέα των εξωτερικών οικονομικών σχέσεων της Κοινότητας, καθώς και στον ενδοκοινοτικό τομέα που αντιστοιχεί στην κοινή γεωργική πολιτική, τα όργανα της Κοινότητας διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως. Συνάπτοντας τις συμφωνίες και πρωτόκολλα με τα δύο αυτά κράτη, το Συμβούλιο και η Επιτροπή δεν εξήλθαν των ορίων της διακριτικής εξουσίας που διαθέτουν επί του θέματος και σε καμία περίπτωση δεν εξέδωσαν μέτρο προδήλως αλυσιτελές σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό. Πράγματι, το Συμβούλιο και η Επιτροπή δεν θα μπορούσαν να ζητήσουν τον αποκλεισμό της επίδικης ζώνης από τις εν λόγω συμφωνίες χωρίς να διατρέξουν τον κίνδυνο να λάβουν θέση επί ζητημάτων εμπιπτόντων στις εσωτερικές υποθέσεις τρίτων κρατών. Αν η Κοινότητα αντιτασσόταν στις διεκδικήσεις των κρατών που αφορούν ζώνες επί των οποίων αυτά αξιώνουν να ασκούν τη δικαιοδοσία τους ή αν αντιτασσόταν στην άσκηση της δικαιοδοσίας αυτής οσάκις υφίστατο διαφορά, οι εν λόγω τρίτες χώρες θα αρνούνταν πιθανότατα τη σύναψη παρομοίων συμφωνιών με την Κοινότητα. Επιπλέον, αν η Κοινότητα ζητούσε τον αποκλεισμό των διεκδικουμένων από άλλα κράτη ζωνών, η κίνηση αυτή θα ερμηνευόταν ασφαλώς ως ανάμιξή της στις συγκεκριμένες διαφορές. Ο αποκλεισμός των εν λόγω ζωνών,

κατόπιν αιτήματος της Κοινότητας, θα είχε περαιτέρω ως συνέπεια την αποδυνάμωση του προβαλλομένου από το τρίτο κράτος δικαιώματος να ασκήσει την εν λόγω δικαιοδοσία. Το γεγονός ότι παρόμοιες διαφορές υποβάλλονται σε διαιτησία ή αποτελούν αντικείμενο ένδικης διαδικασίας ενισχύει την ανωτέρω συλλογιστική, στον βαθμό που, όταν εκκρεμούν δίκες ενώπιον του ΔΔ, δεν εναπόκειται στην Κοινότητα να λάβει θέση επί διαφορών μεταξύ τρίτων κρατών.

39 Εξάλλου, η ενάγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί, όπως έπραξε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το γεγονός ότι η Κοινότητα δέχθηκε να αποκλείσει από την αλιευτική συμφωνία μεταξύ της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και της Δημοκρατίας της Εσθονίας αλιευτική ζώνη επί της οποίας ερίζουν η τελευταία και η Δημοκρατία της Λετονίας, προκειμένου να στηρίξει την άποψη ότι η αρχή της επιμελείας την υποχρέωνε να αποκλείσει την επίδικη ζώνη από τη συναφθείσα με τη Σενεγάλη συμφωνία. Πράγματι, πρόκειται για συμφωνία που συνήφθη μεταξύ δύο, τρίτων τότε, κρατών που δεν δεσμεύονταν από το κοινοτικό δίκαιο. Επιπλέον, η ενάγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί το άρθρο 234 της Συνθήκης ΕΚ, εφόσον αυτό δεν επιβάλλει καμία υποχρέωση στην Κοινότητα αλλά μόνον στα κράτη μέλη και συνεπώς δεν αναφέρεται στις διαπραγματεύσεις της Κοινότητας με τρίτα κράτη.

40 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι τα κοινοτικά όργανα δεν παραβίασαν την αρχή της επιμελείας και της χρηστής διοικήσεως.

41 Ως προς τη φερόμενη παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, η αιτούμενη προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης αποτελεί δικαίωμα κάθε ιδιώτη, ο οποίος ευρίσκεται σε μια κατάσταση στο πλαίσιο της οποίας η κοινοτική διοίκηση του δημιούργησε βάσιμες ελπίδες παρέχοντάς του συγκεκριμένες διαβεβαιώσεις (βλ. ιδίως τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 14ης Ιουλίου 1994 στην υπόθεση T-534/93, Grynberg και Hall κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ. Υπ. 1994, I-A-183, σκέψη 51, και της 19ης Μαΐου 1994 στην υπόθεση

T-465/93, Consorzio gruppo di azione locale «Murgia Messapica» κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-361, σκέψη 67). Στη συγκεκριμένη περίπτωση, η ενάγουσα ούτε διατείνεται αλλ' ούτε απέδειξε ότι το Συμβούλιο και η Επιτροπή της είχαν παράσχει συγκεκριμένες διαβεβαιώσεις ως προς το περιεχόμενο της αλιευτικής συμφωνίας και των πρωτοκόλλων της που συνήψαν η Κοινότητα και η Σενεγάλη. Συνεπώς, δεν μπορεί να προσάπτει στο Συμβούλιο και στην Επιτροπή ότι, συνάπτοντας την ανωτέρω αλιευτική συμφωνία και τα πρωτόκολλά της, αγνόησαν τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη της.

42 Επιπροσθέτως, αν υποτεθεί ότι η επιχειρηματολογία της ενάγουσας τείνει προς απόδειξη του ότι το Συμβούλιο και η Επιτροπή, συνάπτοντας την επίδικη αλιευτική συμφωνία και τα πρωτόκολλά της, αγνόησαν τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη της συνιστάμενη στο ότι η εν λόγω συμφωνία και τα πρωτόκολλά της συνάδουν προς τις αρχές της χρηστής διοικήσεως και επιμελείας, η επιχειρηματολογία αυτή ταυτίζεται με τα επιχειρήματα που προέβαλε η ενάγουσα ως προς την παραβίαση των ανωτέρω αρχών.

43 Στο μέτρο που η επιχειρηματολογία της ενάγουσας ανάγεται στη δοθείσα στην ίδια άδεια αλιείας, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η επιχειρηματολογία αυτή ταυτίζεται με τον δεύτερο ισχυρισμό της.

44 Όσον αφορά την αρχή της ασφαλείας δικαίου, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η διαφορά μεταξύ Γουϊνέας-Μπισάου και Σενεγάλης δημιούργησε όντως στους επιχειρηματίες που αλιεύουν στα αμφισβητούμενα ύδατα κάποια αβεβαιότητα. Πάντως, η αβεβαιότητα αυτή δεν πρέπει να αποδοθεί στις συμφωνίες και στα πρωτόκολλα που συνήψε η Κοινότητα αλλά σε διαφορά για την οποία δεν ευθύνεται η Κοινότητα (βλ. τις σκέψεις 1 έως 4, 37 και 38 της παρούσας αποφάσεως). Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Συμβούλιο και στην Επιτροπή ότι δεν παραιτήθηκαν των πλεονεκτημάτων που συνεπαγόταν ενδεχομένως για την Κοινότητα η σύναψη των επιδίκων αλιευτικών συμφωνιών, τοσούτω μάλλον καθόσον οι κοινοτικοί αλιείς ήσαν σε θέση να προλάβουν τις επιζήμιες συνέπειες από την ούτως δημιουργηθείσα κατάσταση αβεβαιότητας. Πράγματι, εναπέκειτο στον πλοίαρχο του σκάφους να προσδιορίσει με ακρίβεια το στίγμα του στη θάλασσα. Αν προετίθετο να αλιεύσει εντός των αμφισβητουμένων υδάτων, είχε τη δυνατότητα να ζητήσει προηγουμένως άδεια χωριστά από το καθένα των εμπλεκομένων κρατών, προκειμένου να αποτρέψει το ενδεχόμενο να καταστεί αντικείμενο αντιποίνων εκ μέρους του ενός εξ αυτών, υπό την προϋπόθεση της τηρήσεως, κατά περίπτωση, των δια-

τάξεων που προβλέπουν τα συναφθέντα από την Κοινότητα πρωτόκολλα σχετικά με την απασχόληση ως μελών πληρώματος του πλοίου υπηκόων των ανωτέρω δύο κρατών, διατάξεων που δεν αποτέλεσαν πάντως αντικείμενο της παρούσας υποθέσεως.

45 Λαμβάνοντας υπόψη τα πλεονεκτήματα που απορρέουν από τη σύναψη των επιδίκων συμφωνιών και τις δυνατότητες των επιχειρηματιών να προλάβουν τα εξ αυτής μειονεκτήματα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Κοινότητα δεν παραβίασε την αρχή της ασφαλείας δικαίου.

46 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, διεξάγοντας διαπραγματεύσεις, προτείνοντας και εγκρίνοντας τους κανονισμούς 2212/80 και 420/91, ούτε το Συμβούλιο ούτε η Επιτροπή παρέβησαν υπερτέρους κανόνες δικαίου προστατεύοντες την ενάγουσα, της οποίας, συνεπώς, ο πρώτος ισχυρισμός είναι απορριπτέος.

47 Συνεπώς, η αγωγή είναι απορριπτέα στο μέτρο που στρέφεται κατά του Συμβουλίου.

Επί του δευτέρου ισχυρισμού περί ευθύνης της Επιτροπής λόγω της παραλείψεώς της να ενημερώσει την ενάγουσα για τη διαφορά

Επιχειρήματα των διαδίκων

48 Η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή όφειλε να την ενημερώσει για την ύπαρξη διαφοράς μεταξύ Γουϊνέας-Μπισάου και Σενεγάλης, για τη γραπτή

ανακοίνωση της 2ας Αυγούστου 1989 και για τη ρηματική διακοίνωση της 11ης Μαΐου 1990, με τις οποίες η Γουϊνέα-Μπισάου είχε απειλήσει, όπως υποστηρίζει η ενάγουσα, ότι θα συλλαμβάνει κάθε αλιευτικό σκάφος που ασκεί δραστηριότητα εντός των αμφισβητουμένων υδάτων, χωρίς να κατέχει άδεια της Γουϊνέας-Μπισάου, τέλος δε, για τη σύλληψη τριών σοβιετικών αλιευτικών από τη Σενεγάλη. Κατόπιν αυτού, η ενάγουσα φρονεί ότι η εναγομένη υπερέβη προδήλως και σοβαρώς τα όρια της εξουσίας της εκτιμήσεως και με τον τρόπο αυτό παραβίασε κατάφωρα υπέρτερο κανόνα δικαίου προστατεύοντα τους ιδιώτες, ήτοι τις γενικές αρχές του διεθνούς δικαίου και ειδικότερα την αρχή της επιμελείας κατά τη σύναψη διεθνών συμβάσεων.

49 Η ενάγουσα διατείνεται ότι η ζημία που υπέστη υπερβαίνει τα όρια των συνδεομένων προς τις δραστηριότητες του αλιευτικού τομέα οικονομικών κινδύνων και παραπέμπει, μεταξύ άλλων, στην προαναφερθείσα απόφαση Mulder κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 13.

50 Με το υπόμνημά της απαντήσεως, η ενάγουσα επαναλαμβάνει ότι ουδείς της επέστησε την προσοχή επί των κινδύνων που διέτρεχε αλιεύοντας εντός της επίδικης ζώνης. Αρνείται τυχόν συνυπαιτιότητά της, ισχυριζόμενη ότι η απόφαση του Λαϊκού Δικαστηρίου του Μπισάου δεν κάνει λόγο για ομολογία του πλοιάρχου, ενώ η διαπιστωθείσα ενοχή του είναι αλυσιτελής εν προκειμένω. Η απόφαση που εκδόθηκε σε βάρος του πλοιάρχου συνιστά απόφαση σκοπιμότητας προς ενίσχυση των αξιώσεων της Γουϊνέας-Μπισάου. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η ενάγουσα δεν άσκησε έφεση κατά της εν λόγω αποφάσεως. Η έφεση θα παρέτεινε την κατάσχεση του πλοίου, χωρίς την ελάχιστη πιθανότητα αθωώσεως του πλοιάρχου, δεδομένου ότι η αθώωσή του θα έθετε εν αμφιβόλω το βάσιμο των μεθοριακού χαρακτήρα αξιώσεων της Γουϊνέας-Μπισάου.

51 Η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι, αν γνώριζε την υφιστάμενη μεταξύ Σενεγάλης και Γουϊνέας-Μπισάου διαφορά, το πλοίο της δεν θα εισήρχετο στα αμφισβητούμενα ύδατα και θα έσπευδε να λάβει άδεια αλιείας κατ' εφαρμογήν της συμφωνίας μεταξύ της Κοινότητας και της Γουϊνέας-Μπισάου. Υπογραμμίζει ότι η

τελευταία αυτή ενέργειά της υποδείχθηκε, μετά τη σύλληψη του πλοίου της, από τις αρμόδιες ελληνικές αρχές.

52 Επιπλέον, η ενάγουσα υποστηρίζει ότι από τις 11 Μαΐου 1990 — ημερομηνία αποστολής εκ μέρους της Πρεσβείας της Γουϊνέας-Μπισάου της ρηματικής διακοινώσεως αριθ. 447/CIJ/90 — η Επιτροπή όφειλε να λάβει αμέσως όλα τα δυνατά μέτρα προκειμένου να ενημερώσει συναφώς όλα τα κοινοτικά πλοία στα οποία είχε διαβιβάσει άδειες αλιείας, σύμφωνα με τη Συμφωνία ΕΟΚ-Σενεγάλης, ώστε να τους παράσχει τη δυνατότητα να λάβουν τα ίδια τα επιβαλλόμενα μέτρα.

53 Η ενάγουσα υποστηρίζει ότι, όπως συνάγεται από το από 13 Ιουνίου 1990 τηλεγράφημα του Γενικού Διευθυντή Αλιείας της Επιτροπής, η τελευταία είχε λάβει γνώση της ρηματικής διακοινώσεως της 11ης Μαΐου 1990. Εξάλλου, από τη τηλετύπημα του ελληνικού υπουργείου της 21ης Ιουνίου 1990 προέκυπτε ότι η Επιτροπή ήταν ήδη ενήμερη συναφώς πριν από τις 14 Μαΐου 1990.

54 Η ενάγουσα καταλήγει ότι, παραλείποντας να την ενημερώσει, η Επιτροπή επέδειξε πλήρη αδιαφορία, αδράνεια και αμέλεια. Αν η Επιτροπή — ενεργώντας σύμφωνα με την αρχή της χρηστής διοικήσεως — είχε ενημερώσει πάραυτα το πλοίο της, το οποίο είχε αποπλεύσει από τον λιμένα μόλις την προηγουμένη ημέρα, αυτό δεν θα είχε αλιεύσει εντός των επιδίκων υδάτων και, συνακόλουθα, δεν θα είχε συλληφθεί.

55 Η Επιτροπή εμμένει στο ότι η διαφορά μεταξύ Σενεγάλης και Γουϊνέας-Μπισάου, η οποία ανέκυψε το 1960 και αποτέλεσε αντικείμενο διαιτητικών και δικαστικών αποφάσεων, ήταν αδύνατο να μην είναι γνωστή σε συνετούς επιχειρηματίες, ασκούντες από το 1981 σχεδόν αδιάλειπτως τις αλιευτικές δραστηριότητές τους στα οικεία ύδατα. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή προσέθεσε ότι το γεγονός ότι κανένα κοινοτικό πλοίο, με εξαίρεση αυτό της ενάγουσας, δεν συνελήφθη από της συνάψεως των εν λόγω συμφωνιών συνιστά αδιάσειστη απόδειξη της δημοσιότητας της διαφοράς.

56 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η έγγραφη ανακοίνωση της Γουϊνέας-Μπισάου της 2ας Αυγούστου 1989 ήταν διατυπωμένη με γενικούς όρους και δεν περιείχε καμία απειλή για τυχόν λήψη μονομερών μέτρων. Η εν λόγω ανακοίνωση είχε αποσταλεί σε όλες τις διπλωματικές αντιπροσωπείες των κρατών μελών, γεγονός που σημαίνει ότι οι ενδιαφερόμενοι είχαν ειδοποιηθεί και από τις εθνικές διοικήσεις τους.

57 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι έλαβε τη ρηματική διακοίνωση υπ' αριθ. 447/CIJ/90, της 11ης Μαΐου 1990, στις 28 Μαΐου 1990, ήτοι δεκατέσσερις ημέρες μετά τη σύλληψη του Θεόδωρος Μ.

58 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι δεν διέθετε ούτε τα μέσα ούτε και ήταν υποχρεωμένη να ενημερώσει ατομικώς κάθε εφοπλιστή για τους κινδύνους που αυτός διέτρεχε και ότι εναπέκειτο στις εθνικές διοικήσεις να ενημερώσουν συναφώς τους υπηκόους τους.

59 Εξάλλου, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι άλλοι εφοπλιστές μερίμνησαν να λάβουν άδειες αλιείας από τις δύο ενδιαφερόμενες χώρες, ενώ όσοι προτιμούσαν να αλιεύουν στη Σενεγάλη απέφευγαν συστηματικά την αμφισβητούμενη ζώνη.

60 Η Επιτροπή εκτιμά ότι δεν νοείται να έχει διαλάθει της προσοχής της ενάγουσας η πληροφορία ότι τέσσερα πλοία, ανήκοντα στον όμιλο «Adrien» της Σενεγάλης και αριθμούντα 76 μέλη πληρώματος, είχαν συλληφθεί για τους ίδιους λόγους από τις αρχές της Γουϊνέας-Μπισάου την 1η Ιανουαρίου 1990.

61 Τέλος, η Επιτροπή προσέθεσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση νέο επιχείρημα, συγκείμενο στο πραγματικό γεγονός που αφορά το στίγμα εντός της επίδικης ζώνης όπου συνελήφθη το πλοίο. Κατά την Επιτροπή, το σημείο αυτό απέχει μόλις 1,5 ή 2 μίλια από τη μεθοριακή γραμμή της επίδικης ζώνης, ευρισκόμενο εγγύτατα στη μη αμφισβητούμενη θαλάσσια ζώνη της Σενεγάλης. Η Επιτροπή εκτιμά ότι απόρροια τούτου είναι ότι, με τις δηλώσεις του, ο πλοίαρχος παραδέχθηκε ότι εκ λάθους βρέθηκε στην αμφισβητούμενη ζώνη. Συνεπώς, υπέπεσε σε λάθος πλοηγήσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

62 Κατ' αρχάς, υπενθυμίζεται ότι η Επιτροπή, διαπραγματευόμενη τη συμφωνία και το συναφές πρωτόκολλο και μη αποκλείοντας από τη συμφωνία και το πρωτόκολλο τα αμφισβητούμενα ύδατα, δεν παρέβη υπέρτερο κανόνα δικαίου προστατεύοντα τους ιδιώτες.

63 Πάντως, πρέπει να εξεταστεί αν από διοικητικής απόψεως η Επιτροπή, μη παρέχοντας προστασία στα αλιεύοντα εντός της επίδικης ζώνης κοινοτικά πλοία, στο πλαίσιο των συμφωνιών που συνήψε η Κοινότητα και βάσει των χορηγουμένων μέσω της Επιτροπής αδειών, υπέπεσε σε πταίσμα ικανό να θεμελιώσει ευθύνη της Κοινότητας. Πράγματι, οι εφοπλιστές ζητούν τις άδειες αλιείας τις οποίες εκδίδει η Σενεγάλη με τη μεσολάβηση της Επιτροπής (βλ. παράρτημα στο πρωτόκολλο της 4ης Φεβρουαρίου 1991 περί των προϋποθέσεων ασκήσεως της αλιείας στην αλιευτική ζώνη της Σενεγάλης για τα πλοία που φέρουν σημαία κράτους μέλους της Κοινότητας, υπό Α). Επομένως, η άδεια στην ενάγουσα χορηγήθηκε με τη μεσολάβηση της Αντιπροσωπείας της Επιτροπής στη Σενεγάλη. Επομένως, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, η Αντιπροσωπεία της ήταν σε θέση να επισυνάπτει σε κάθε άδεια που διαβίβαζε έγγραφο προειδοποιήσεως προς τον δικαιούχο της αδείας αυτής επί των κινδύνων που ενείχε η αλιεία στην επίδικη ζώνη. Συναφώς, δεν ευσταθεί ο ισχυρισμός ότι μια τέτοια προειδοποίηση ήταν αδύνατο να διατυπωθεί λόγω της ευαισθησίας που επιδείκνυαν σχετικώς τα δύο ενδιαφερόμενα κράτη. Πράγματι, η Επιτροπή, ως θεσμικό όργανο, ήταν σε θέση να διατυπώσει την προειδοποίηση υπό αρκούντως ουδετέρους και διπλωματικούς όρους, ώστε να αποφύγει να λάβει θέση επί της μεταξύ των δύο αυτών κρατών υφισταμένης διαφοράς.

64 Εξάλλου, ακόμη και αν η Επιτροπή είχε κρίνει ως μη ενδεδειγμένο να επισυνάψει παρόμοια έγγραφα στις άδειες, θα μπορούσε να καλέσει τα κράτη μέλη να ενημερώσουν τα ίδια τους ενδιαφερομένους επί των κινδύνων που ενέχει η αλιεία στα αμφισβητούμενα μεταξύ των δύο χωρών ύδατα, όπως, άλλωστε, έπραξε η Ελληνική Κυβέρνηση μετά τη σύλληψη του πλοίου της ενάγουσας (βλ. σκέψη 14 ανωτέρω).

65 Αν υποτεθεί ότι η Επιτροπή παρέβη όντως με τον τρόπο αυτό το καθήκον της προς ενημέρωση, πρέπει να εξεταστεί αν η προκληθείσα ζημία οφείλεται στη συγκεκριμένη παράβαση. Εν προκειμένω, αν ο πλοίαρχος ήταν ενήμερος της διαφοράς κατά τον χρόνο συλλήψεως του πλοίου του, το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν τον ενημέρωσε επί της διαφοράς δεν άσκησε καμία επιρροή στην επέλευση της φερομένης ζημίας.

66 Στο πλαίσιο αυτό, το Συμβούλιο και η Επιτροπή ισχυρίστηκαν ότι, όπως συναγόταν ιδίως από την απόφαση του Λαϊκού Δικαστηρίου του Μπισάου, ο πλοίαρχος ήταν ενήμερος της διαφοράς μεταξύ Γουϊνέας-Μπισάου και Σενεγάλης κατά τον χρόνο συλλήψεως του πλοίου του. Με το υπόμνημά της απαντήσεως, η ενάγουσα αμφισβήτησε τον ανωτέρω ισχυρισμό, χωρίς, πάντως, να διευκρινίσει συγκεκριμένα τι ακριβώς γνώριζε ο πλοίαρχος. Για τον λόγο αυτό, το Πρωτοδικείο κάλεσε την ενάγουσα, στα πλαίσια των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, να λάβει ακριβή θέση επί των πραγματικών περιστατικών που διαπίστωσε το Λαϊκό Δικαστήριο του Μπισάου σε σχέση με το τι γνώριζε ο πλοίαρχος. Η απάντηση της ενάγουσας υπήρξε και πάλι ασαφής και η ασάφεια αυτή δεν ήρθη κατά την προφορική διαδικασία. Τέλος, επιβάλλεται να υπογραμμιστεί ότι η ενάγουσα δεν πρότεινε τον πλοίαρχο ως μάρτυρα για να αποδείξει ότι δεν είχε λάβει γνώση, κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, της μεταξύ Γουϊνέας-Μπισάου και Σενεγάλης διαφοράς.

67 Πρέπει να προστεθεί ότι, στην ερώτηση του Πρωτοδικείου από πότε ο πλοίαρχος αλίευε εντός των υδάτων της Σενεγάλης, η ενάγουσα απάντησε ότι η ερώτηση αυτή δεν είχε αποφασιστική σημασία, δεδομένου ότι ο πλοίαρχος θα έπρεπε να εμπιστεύεται τις αρμόδιες αρχές της Κοινότητας. Οποιαδήποτε και αν ήταν η ενημέρωσή του, δεν θα μπορούσε να θέσει υπό αμφισβήτηση το κύρος του περιεχομένου «της κοινοτικής άδειας» με βάση την οποία δρούσε. Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι για μια εισέτι φορά η απάντηση αυτή χαρακτηρίζεται από την ίδια ασάφεια που διαπιστώθηκε στην προηγούμενη σκέψη.

68 Το Πρωτοδικείο υπογραμμίζει ότι, καίτοι είναι δυνατόν να εξηγηθεί η συλλογιστική της αποφάσεως του Λαϊκού Δικαστηρίου του Μπισάου, όπως υποστή-

ριξε η ενάγουσα, της οποίας βούληση ήταν να μη διαρκέσει επί μακρό χρόνο η ενώπιον του Λαϊκού Δικαστηρίου διαδικασία, πρέπει να ληφθεί υπόψη και το γεγονός ότι, πριν συμβεί το επίδικο επεισόδιο, οι αρχές της Σενεγάλης είχαν συλλάβει ορισμένα πλοία. Στους ισχυρισμούς της Επιτροπής ότι το γεγονός αυτό, καθώς και ότι η διαφορά μεταξύ των δύο Δημοκρατιών ήσαν γνωστά στους ενδιαφερομένους κύκλους, η ενάγουσα δεν απάντησε, παρ' όλον ότι διατάχθηκε μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας, μη διευκρινίζοντας τι γνώριζε συγκεκριμένα ο πλοίαρχός της, ενώ δεν πρότεινε μάρτυρες, όπως τον πλοίαρχο, για να ανατρέψει τους ισχυρισμούς της Επιτροπής, τη στιγμή μάλιστα που οι ισχυρισμοί αυτοί ανάγονται στη σφαίρα δράσεως της ενάγουσας.

69 Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι ο πλοίαρχος του πλοίου της ενάγουσας ήταν ενήμερος της διαφοράς μεταξύ Γουϊνέας-Μπισάου και Σενεγάλης ως προς την επίδικη ζώνη και του κινδύνου που διέτρεχε να συλληφθεί εντός αυτής από τις αρχές της μιας ή της άλλης των δύο Δημοκρατιών, χωρίς να απαιτείται να κληθεί αυτός αυτεπαγγέλτως ως μάρτυρας.

70 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, αν ο πλοίαρχος είχε πράγματι γνώση του ότι η επίδικη ζώνη αμφισβητούνταν μεταξύ των δύο Δημοκρατιών, η σύλληψη του πλοίου του μπορεί να εξηγηθεί μόνον είτε από το ότι εσκεμμένα επιδίωξε να αλιεύσει εκεί ιδίω κινδύνω είτε από το ότι εκ λάθους πλοηγήσεως βρέθηκε να αλιεύει εκεί χωρίς να έχει επίγνωση του γεγονότος.

71 Τόσο στη μια όσο και στην άλλη περίπτωση, η παράλειψη της Επιτροπής, συνιστάμενη στο ότι δεν ενημερώθηκε η ενάγουσα ως προς τη μεταξύ των δύο κρατών διαφορά, δεν είχε ως συνέπεια τη φερόμενη ζημία.

72 Επομένως, η φερόμενη ζημία δεν οφείλεται στη συμπεριφορά της Επιτροπής (βλ., επί παραδείγματι, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 4ης Φεβρουαρίου 1975 στην υπόθεση 169/73, Compagnie continentale France κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1975, σ. 53, σκέψεις 22, 23, 28 και 32, και της 29ης Σεπτεμβρίου 1982 στην υπόθεση 26/81, Oleifici Mediterranei κατά ΕΟΚ, Συλλογή 1982, σ. 3057, σκέψεις 23 και 24).

73 Συνεπώς, ο δεύτερος ισχυρισμός είναι αβάσιμος.

Επί του τρίτου ισχυρισμού περί ευθύνης της Επιτροπής λόγω παραλείψεώς της να προβεί σε επείγουσες διαβουλεύσεις με τις αρχές της Γουϊνέας-Μπισάου

Επιχειρήματα των διαδίκων

74 Η ενάγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή όφειλε, κατ' εφαρμογήν του σημείου Κ του παραρτήματος του πρωτοκόλλου της 25ης Απριλίου 1990, να προβεί σε επείγουσες διαβουλεύσεις με τις αρμόδιες αρχές της Γουϊνέας-Μπισάου, προκειμένου να ζητήσει την άμεση άρση της παράνομης κατασχέσεως του πλοίου και την άμεση ελευθέρωσή του, κάτι που ήταν ευχερές να επιτευχθεί. Αντ' αυτού, η Επιτροπή παρέμεινε απαθής, αδιάφορη, αμελής και αδρανής, με συνέπεια την παράταση της κατασχέσεως του πλοίου επί δυόμισι μήνες. Συμπεριφερόμενη με τον τρόπο αυτό, η Επιτροπή παραβίασε το πρωτόκολλο της 25ης Απριλίου 1990 και δεν εκπλήρωσε το καθήκον της περί επιδείξεως επιμελείας, υπέχουσα κατ' αυτόν τον τρόπο ευθύνη έναντι της ενάγουσας.

75 Με το υπόμνημά της απαντήσεως, η ενάγουσα προσθέτει ότι η ελευθέρωση του πλοίου της κατέστη εφικτή μόνον αφού η ίδια κατέβαλε τα αναγκαία προς τούτο ποσά χωρίς καμία παρέμβαση της Επιτροπής.

76 Η Επιτροπή απαντά ότι η Αντιπροσωπεία της στο Μπισάου είχε εντατικές διαβουλεύσεις προκειμένου να διευκολύνει την ελευθέρωση του πλοίου και ότι με τον τρόπο αυτό εκπλήρωσε, και μάλιστα πέραν του απαιτουμένου μέτρου, τις υποχρεώσεις που υπείχε από τις υφιστάμενες συμφωνίες. Ένας από τους εκπροσώπους της παρευρέθη στη δίκη και προέβη, ήδη από τις 15 Μαΐου 1990, σε σειρά διαβημάτων προς την Κυβέρνηση και τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας στο Μπισάου. Κατόπιν αυτού, η Επιτροπή φρονεί ότι εκπλήρωσε τις υποχρεώσεις της για επείγουσες διαβουλεύσεις.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

77 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι σε κανένα στάδιο της δίκης η ενάγουσα δεν αμφισβήτησε ειδικώς τους ισχυρισμούς της Επιτροπής ως προς τα διάφορα διαβήματα στα οποία προέβη προς προστασία των συμφερόντων της ενάγουσας (βλ. σ. 8 και 9 του υπομνήματος αντικρούσεως), ώστε να μην υφίσταται αμφιβολία ως προς το ότι η Αντιπροσωπεία της Επιτροπής στη Γουϊνέα-Μπισάου εκπλήρωσε τις απορρέουσες από το σημείο Κ του παραρτήματος υποχρεώσεις της και το καθήκον της για παροχή διπλωματικής προστασίας στον πλοίαρχο και στην ενάγουσα.

78 Επομένως, ο τρίτος ισχυρισμός είναι απορριπτέος.

Επί του τετάρτου ισχυρισμού περί ευθύνης της Επιτροπής λόγω παραλείψεώς της να ζητήσει τον καθορισμό τραπεζικής εγγυήσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

79 Η ενάγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή όφειλε, βάσει του σημείου Κ του παραρτήματος του πρωτοκόλου της 25ης Απριλίου 1990, να ζητήσει τη σύσταση τραπεζικής εγγυήσεως προκειμένου να επιτύχει την ελευθέρωση του πλοίου της. Μη ενεργώντας σύμφωνα με τις υποχρεώσεις της, η Επιτροπή υπέπεσε σε πταίσμα με αποτέλεσμα τη ζημία που υπέστη η ενάγουσα. Η ενάγουσα διευκρινίζει ότι εκείνο που προσάπτει στην Επιτροπή δεν είναι ότι δεν συνέστησε η ίδια εγγύηση, αλλά αποκλειστικά και μόνο ότι δεν ζήτησε τη σύστασή της κατ' εφαρμογή του πρωτοκόλλου της 25ης Απριλίου 1990.

80 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι αναλαμβάνει την πρωτοβουλία για τη σύσταση τραπεζικής εγγυήσεως μόνον εφόσον ο ενδιαφερόμενος βρίσκεται σε απόλυτη

αδυναμία να το πράξει, όπως συμβαίνει επί παραδείγματι οσάκις δεν διαθέτει εκπρόσωπο στην οικεία χώρα. Εν προκειμένω, ο ενεργών για λογαριασμό της ενάγουσας εκπρόσωπος της εταιρίας «Somecom» ήταν παρών στο Μπισάου ήδη από τις 17 Μαΐου 1990. Την επόμενη ημέρα, ο πλοίαρχος δήλωσε ότι δεν είχε ανάγκη δικηγόρου επειδή εκπροσωπούνταν στη Γουϊνέα-Μπισάου από την εταιρία Semapesca. Η Επιτροπή προσθέτει ότι δεν διαθέτει οικονομικά μέσα για να συνιστά τραπεζική εγγύηση υπέρ ιδιωτικών εταιριών και δεν είναι εξουσιοδοτημένη να προβαίνει σε διαβήματα προς τις εγγυήτριες τράπεζες.

81 Με το υπόμνημά της απαντήσεως, η ενάγουσα προσθέτει ότι η εταιρία «Sorecom» ήταν απλώς εξουσιοδοτημένη να ρυθμίζει χρηματικής φύσεως υποθέσεις, εξαιρουμένης οποιασδήποτε πράξεως εκπροσωπήσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

82 Διαπιστώνεται ότι η σύσταση τραπεζικής εγγυήσεως, όπως προβλέπει το σημείο Κ του παραρτήματος του πρωτοκόλλου της 25ης Απριλίου 1990, εμπίπτει στη διακριτική ευχέρεια του επιληφθέντος της υποθέσεως δικαστηρίου της Γουϊνέας-Μπισάου. Το σχετικό αίτημα μπορεί να υποβάλει είτε ο εφοπλιστής είτε η Κοινότητα.

83 Επομένως, ορθά η Επιτροπή αντέκρουσε ότι οφείλει να υποβάλει αίτηση περί συστάσεως τραπεζικής εγγυήσεως μόνο σε περίπτωση κατά την οποία η εταιρία που αποτελεί αντικείμενο περιοριστικού μέτρου δεν είναι ικανή να το πράξει η ίδια.

84 Στην προκειμένη περίπτωση, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η ενάγουσα εκπροσωπούνταν επί τόπου από εταιρία («Somecom» ή «Sorecom») και ότι, αν η υποβολή αιτήσεως περί συστάσεως τραπεζικής εγγυήσεως εξέφευγε των ορίων της εντολής προς την εν λόγω εταιρία, η ενάγουσα είχε τη δυνατότητα να της παράσχει σχετικώς εξουσιοδότηση προκειμένου να υποβληθεί παρόμοια αίτηση. Επομένως, η Αντιπροσωπεία της Επιτροπής δεν ήταν υποχρεωμένη να υποβάλει παρόμοια αίτηση.

85 Επομένως, η Επιτροπή δεν παρέβη το καθήκον της περί παροχής διπλωματικής προστασίας.

86 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι οι τέσσερις ισχυρισμοί κατά της Επιτροπής είναι αβάσιμοι.

87 Συνεπώς και η στρεφομένη κατά της Επιτροπής αγωγή είναι απορριπτέα.

Επί των δικαστικών εξόδων

88 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Δεδομένου ότι η ενάγουσα ηττήθηκε, τα αιτήματα του Συμβουλίου και της Επιτροπής πρέπει να γίνουν δεκτά και η ενάγουσα να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αγωγή.

2) Η ενάγουσα καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα.

Cruz Vilaça Kirschner Καλογερόπουλος

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 6 Ιουλίου 1995.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. L. Cruz Vilaça